CONF 02

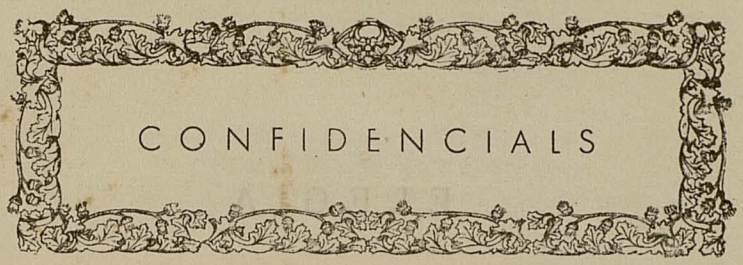

ELEGIA

per

Llorenç Moyà Gilabert de la Portella

Mallorca, 3 de Juny, 1948

Fulla 5.ª

Núm. 31

ELEGIA

Esflora tota pompa la tardor
amb l'embranzida de les seves ales;
fulgura el llamp i brilla moridor

el sol que fou amic de les cigales.
Tot plora i s'estremeix: fini l'estiu,
el vent escampa ser marcides gales

i esgrana l'olivera el brot altiu
amb remor pietosa de rosari.
Fins l'esperit es sent avui captiu

de la tristesa i del pregón desvari
com sí veiés guaitar la freda mort,
com si temés sobtadament anar-hi...

Avui mon esperit, ja lluny del port
que el granxà, revoltat de cards i runes,
anyora i plora la passada sort,

com un captaire viu de les engrunes,
dels record, de les glòries d'ahir,
que llum escampen dins mes hores brunes.

Mes la terra es remou, i un nou destí
li obre entre dolors la dura rella:
sols per cor de l'humà, recer mosquí,

Nadal de mitjan segle

Fita amagada entre la neu, cruïlla
de dreceres que menen bosc endins:
l'estany blau, on el cérvol beu, espilla
febre de roses i llangor de pins;

dins l'enuig de les tanques només brilla
la nevada fugaç dels gessamins
i mans feses, a guisa de conquilla,
amb sang d'odis bategen els camins.

Mes, ungit d'alegria sempre nova,
s'esbadella el vell sostre de la Cova,
com l'esquerpa negror d'un nuvolat,

i damunt l'aridesa de la palla
Déu Infant com una hòstia davalla
per menar a ses pastures el ramat.

Festes de Nadal 1949-50

Llorenç Moyà Filabert

que el gralixa, revoltat de cards i rulles,
anyora i plora la passada sort,

com un captaire viu de les engrunes,
dels record, de les glòries d'ahir,
que llum escampen dins mes hores brunes.

Mes la terra es remou, i un nou destí
li obre entre dolors la dura rella:
sols per cor de l'humà, recer mosquí,

la semença d'ahir ja no regrella.
Al solc obert només ix la dolor
i la flor de l'angoixa s'esbadella.

Però dins cada flor de bell color
la mel hi posa una daurada gota
que els llavis endolceix i omple d'amor

profunda l'esperit. Mai no s'esgota
el gandi dintre el cor assedegat
de bellesa i anhel. Jo trobo en tota

cosa del món un raig de la Bondat
que ens fa dins la dolor cercar la vida
i dins la mort la joia i la beutat.

Déu ha fet l'existència a nostra mida.
Oh pobre cor retut: cerca l'anhel
i viuràs sempre més de sa embranzida,

trobaràs dolça flaire i rou del cel
dins el calze voltat d'espines crues,
en la foscúria et menarà un estel

i et colpirà el calfred de ses carns nues...
Amor, amor esquiu, que fins l'esglai,
dins nostre pit, amb la gaubança nues,
amor sempre fidel, no em deixis mai!

L'ASSUMPTA

S'adreça l'or antíc del cadafal
damunt els marbres de les velles fosses,
Jau Maria serena i virginal
com un lliri trencat pel temporal.
Més que de mort, sembla el seu llit de noces

Li perduren la gràcia i la color,
hi ha visions dins ses parpelles closes.
Gaudint encara l'últim bes d'amor
té el seu llavi la pura tremolor
dels lliris autumnals i de les roses.

Relluen els brillants, de joia plens,
brufant, gentils, la virginal corona.
Llàgrimes de la nit de Sant Llorenç,
és que haveu degotat del cel immens
per arrosar el capçal que en flors brotona?

Estufada, flairosa i monacal
l'alfabaguera els seus ulls tendres obre:
voldria ésser l'ungüent que, lilial,
embaumés el cadàver virginal
que auriola la llum del canelobre.

Digues què tens per mi, serena mort,
que al davant teu dins mi la joia apunta.
Es que dus com a bàlsem i conhort,
cants de grill, nuviances, frescors d'hort:
Tota la dolça glòria de l'Assumpta!

Llorenç Maya Gilabert

Tiratge amical de 40 exemplars numerats, no destinats a la publicitat.